

66 i stå fritt inom slingan, utan att nå till ramlinjerna. Intet sk finnes efter 47 **p**, 56 **t** och 64 **a**. Alla runorna i 41—44 **uikr** äro fullt säkra. De båda **f**-runorna ha den för Visäte karakteristiska formen, där nedre bst ej når upp till slinglinjen. En liknande egendomlighet utmärker de båda **b**-runorna: bst går icke fram till slinglinjen, varken upptill eller nedtill.

Inskriftens båda sista ord, 61—67 **bona sin**, kunna knappast tolkas på annat sätt än som *bonda sinn*, med en **t**-runa uteglömd efter 63 **n**. Man måste förmoda, att ett 'efter' är underförstått från det föregående 19—22 **aftr**. Då orden **bon[t]a sin** genom satsen **kop hialbi ant hans** äro skilda från de ord **auk uikr**, med vilka de närmast höra samman, måste man antaga, att de ha blivit tillfogade efteråt. **auk uikr** »och Vigärd (lät resa stenen)» har förefallit oklart och behövt ett förtydligande.

Under förutsättning att detta är riktigt, bör 41—44 **uikr** vara ett kvinnonamn, namnet på den döde Vistens maka. Det återger då det från runinskrifter välkända namnet *Vigærd*, *Vigærr*, med **ø** bortfallet i nom. mellan de två **r**-en (jfr **porker** *Porgærd* U 14, **askir** U 318, **hulmkir** U 326). Visäte har i så fall även här gjort sig skyldig till ett ristningsfel, i det han har överhoppat runan i mellan **k** och **r**.

U 351 är utan tvivel, liksom U 350, ristad av Visäte, såsom redan Brate har förmodat. Härpå tyder, utom korsets form och vissa andra ornamentala detaljer, runornas former (särskilt **f**-runan), bruket av **ei** i **reisa**, **stein** och **uistein**, formen **kop** 'Gud' och ordföljden **aftr fapur sin uistein**, med släktskapsordet ställt framför namnet.

352. Vreta, Frösunda sn.

Pl. 30.

Fig. 59. U 352. Vreta, Frösunda sn.
Efter B 49.

Litteratur: B 49, L 510, D 2:151. J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 101; E. Brate, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: P. Helgonius o. J. Hadorph, träsnitt (i Monumenta 3 och B 49); Dybeck a. a.; Brate foto 1904 (ATA).

Runstenen står rest på en höjd 75 m. NNV om Vreta gård, 30 m. Ö om landsvägen. Ristningen är vänd mot vägen.

Enligt Peringskiöld var platsen: »Otterstad». Vreta är en utflyttad gård från Åttesta (Otterstad). Dybeck omtalar, att stenen ända till våren 1869 låg »högt upp i vestra sluttningen af en ansenlig höjd öster om gamla Otterstad, der en nyligen utbygd gård är. Han är nu rest längre i söder på samma höjd.»

Spräcklig gnejsgranit, övervägande blågrå. Höjd 2,25 m., bredd 0,97 m. Ytan är ojämn. Ristningen är delvis skadad och otydlig, grunt huggen.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter B 49):

× **sihlaup** × **lit** × **stain** [a] **r** [i] **ta** × **iftir** **sihuip** **sun** **sin**
5 10 15 20 25 30 35

Siglaug let staina [r]etta æftir Sigvið, sun sinn.

»Siglög lät uppresas stenen efter Sigvid, sin son.»

Till läsningen: Efter 15 **n** är ett stycke av stenen avslaget och förkommet. Av 18 i finns endast ett par rester i behåll.

Nedre bst i 22 f är skadad. I 23 t finnas endast svaga spår av v. bst. Intet sk kan spåras efter 25 r, 31 p, 34 n och 37 n. I 26 s är mellanstapeln borta. I 31 p är övre delen av bst borta.

Hadorph och Helgonius: 16 a och 17 r äro bevarade, men intet sk finnes dem emellan. 21—25 *hiftra*; sk × har felaktigt uppfattats som h. — Dybeck: 16 a och 17 r äro bevarade, utan sk dem emellan. 21—25 × *iftia*.

Kvinnonamnet *Siglaug* är f. ö. endast känt från en öländsk inskrift, Öl 36.

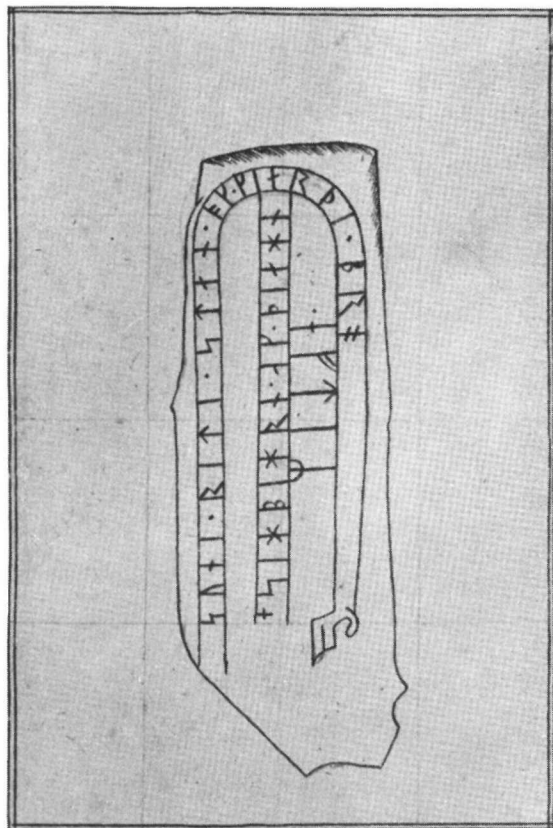

Fig. 60. U 353. Lunda kyrka.
Efter teckning av Rhezelius.

Fig. 61. U 353. Lunda kyrka.
Efter B 30.

353. Lunda kyrka.

Pl. 31.

Litteratur: B 30, L 523, D 2:159. J. Bureus, F a 6 s. 109 (Caspar Cohl), s. 208 (Rhezelius), F a 5 n:r 253, F a 1 s. 58; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 103; O. Celsius, SR 1, s. 357, 2, s. 70; Kyrkoinventarium 1829; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 93, Anteckningar (ATA); Sveriges kyrkor, Uppland 4 (1920), s. 287.

Äldre avbildningar: J. H. Rhezelius, teckning (F 1 2 n:r 35); J. Bureus, kopparstick (F f 6 n:r 102); P. Helgonius o. J. Hadorph, träsnitt (i Monumenta 3 och B 30); Dybeck a. a.; Brate foto 1907 (ATA).

Runstenen är inmurad i vapenhusets västra vägg på utsidan, alldeles invid marken.

Den var känd redan av Bureus och befann sig då på samma plats som nu: »Vestan i Lunda kyrkemur» (F a 6 s. 109), »I Wåkenhuswäggien» (F a 6 s. 208), »I Våknhusmuren» (F a 5). Peringskiöld: »Lunda wäster wapnhus wägg» (B 30: »Vapnhus hörnet»). I *Ransakningarna* omtalas »Vthi Kyrkio Muren en Runasteen inmurat som finnes nog vara opå skrefven